

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

2 Vtrumne detractio genere suo sit peccatum mortale.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

tiam patitur, sicut in contumelia accipitur per vim. Tameñ vi de contumelia dictum est) tam ingens posset esse infamia, vt esse de necessitate confessionis. Qui enim de heresi, aut de incestu, aut de alio deformi peccato ciuem infamavit, non satis peccatum suum explicat nisi vitium exprimat, cuius notam saltem inussit.

ARTICVLVS II.

Vitium detractio genere suo sit peccatum mortale.

Quemadmodum de contumelia, sic & de detractioe quaritur, an sit genere suo mortale crimen. Arguitur enim a parte negatiua: Peccatum alienum quod occultum est, aut per correptionem fraternam, aut per accusationem detegere est detractio, quippe qua aliena fama denigratur, & tamen illud est officium, ergo detractio genere suo non est peccatum. Secundo nullum vitium quod toti mortali generi commune est, censendum est mortale, nam a peccato mortali precipue inter Christianos multi sunt, qui abstinere, sed venialia sunt quibus nemo citra mendacium asserere potest se vacare, hoc autem specialiter vitio totum genus humanum perichatur, vt habet gl. super illud Prover. 24. Cum detractoribus non commiscearis, ergo non est genere suo mortale. Tertio August. in hom. de igne purgatorio minoribus peccatis annumerat quando cum omni facilitate & temeritate maledicimus, ergo detractio non est nisi veniale peccatum. In contrarium autem est quod Paulus ad Roman. 2. vna componit detractores, ac Deo odibiles, cuius causam subdit glossa ne detractio, eo quod consistit in verbis, leue quid putent.

Ad quæst. quatuor conclusionibus respondetur. Prima. Detractio genere suo est peccatum mortale. Probatur, præsupposito eodem nomine, quod de contumelia declarauimus, nempe quod cum detractio sit peccatum in verbis, quæ sola significatione nocent, non solo obiecto sed ex intentione significandi perficitur, quare ille

proprie dicitur detractor, qui ex intentione, vel crassissima negligentia rumorẽ hominis absentis disseminat, cuius famam obscurat. Et dicitur quis ex intentione facere, non solum quando directo id animo proponit, verum & quando animaduertit qui dicit, & sine legitima causa nihilominus verbum effudit. Hoc ergo supposito, probatur conclusio, vt similes demonstrari consuecunt. Illud vitium est contra charitatem, atque adeo mortale, qua in re magno momenti proximus læditur, nam inde pax conturbatur, tale autem est detractio, quippe qua fama obnubilatur, quæ merito maiori habetur pretio, quam exteriora bona secundum illud Ecclesi. 41. Curam habe de bono nomine, hoc enim magis permanebit tibi, quam mille thesauri boni & pretiosi. Secunda conclusio. Quando quis verba aliqua profert, licet sint fama detractoria, tamen id non intendit, sed quidpiam aliud, prolatio illa non per se proprie censetur detractio, quod aiunt formaliter, sed quasi per accidens. Conclusio hæc sequitur ex præcedenti. Nam cum intentione significandi sit detractioe natura, vbi ille abest, deest detractioe forma. Tertia conclusio. In tali casu quo scilicet iniqua intentio non adest, si bono animo cordatoque zelo, & vbi oportet circumspicte oblocutio illa fiat, virtus est, si autem ex animi leuitate loquendive libidine ore labatur, in summa propter aliquam causam non necessariam fiat, peccatum est plurimum veniale. Nisi forte verbum adeo sit acerbum, vt sua ipsius ratione, seculum asserat mortalem culpam. Nam tunc adeo requiritur prudens cautela, vt quæuis negligentia loquendi, nisi subditus sit motus mortale sit crimen: Et maxime inquit S Thom. in his quæ pertinent ad honestatem vite. Vt si quis alium de heresi, aut de quouis alio crimine noceat, precipue carnis, quæ licet sint, vrait Gregor. minoris culpa, sint tamen maioris infamiae. Quare superuacanea videtur Caieran. disputatio, ad quidnam referatur pronomen. Hoc, apud S Thomam vbi ait, Hoc ex ipso genere verbum habere rationem peccati mortalis, verum scilicet referatur ad id quod est dicere verba contra honestatem alterius, an ad ipsum asserum, vt sit sensus, quod quoties qui asserit de ali

Secunda conclusio.

Tertia conclusio.

Gregor.

Superuacanea disputatio S. Tho.

quo peccatum mortale assertio ipsa sit peccatum mortale, propterea quod id quod de alio assertum est mortale. Manifestum enim est priorem esse sententiam S. Tho. non enim vult quoties affirmo alium peccasse mortaliter, pariter me delinquere. Nam quando id non profertur ex intentione, iam dixerat non esse mortale. Sed vult dicere quod quando verbum à me prolatum est nimis graue, ipsa prolatio est de se mortalis, licet non fiat ex intentione, propter incircumspectionem. Quarta cōclusio: Quicumque alteri famam iniquè sustulit, tenetur ei ad restitutionem, illo ordine & modo qui libr. 4. qu. 6. latissime expōiti sunt. Multa hic dicenda fuissent, nisi eod. libr. & quæstio. fuissent à nobis pertractata. Nihilominus quia hic commētores D. Tho. nonnulla solent adnotare, recolere aliqua est operæ pretium. Haud enim Dominus Caietan. impræsentiarum infamiam reputat mortalem, cum quis occultum alienū crimen vni cordato viro secreto detegit, apud quem ita celabitur, ac si muro dictū esset. Quod ego profecto, salua eius pace, probare omnino non possum. Quin verò mallem crimen meum notum esse tribus aut quatuor, quam vni grauissimo viro. Nam quamuis ex vna parte præsentius periculum immincat ab illis euulgatum iri, quam ab isto, tamen ex altera plures ego æstimo in bona esse æstimatione apud illum grauissimum, quam plures alios minoris auctoritatis. Quare infamia non est solum accipienda hic in rigore iuris quando est apud plures: verum & secundum rei naturam. Quocirca pessimè ac nocentissimè illi faciunt, qui, nisi vigēs sit causa corrigendi fratrem vel vni quantumuis prudenti viro occultum alienum crimen reuelant. Nam etsi in suo id pectore reconditū seruet, tamen alius apud ipsum magnū patitur honoris ac famæ detrimentum. Illud autem quod idem Caiet. subdit, videlicet recensere peccatum alterius, vnde ille nullam contrahit infamiam, non esse infamare, iam nos illic similiter cōfessi sumus. Vt si iuuenem amores referas, de quibus ipsi se iactant. In quo autem Scoto subinde consentit, nempe quod qui non assertiue rumores seminat, sed relatiue dicendo sese hoc & illud audisse, non sit habendus infamator, profecto consentire ego non

possem. Immo vt iam illic diximus genti hoc est infamandi. Nam non possunt illi qui alias non audierunt non nouam concipere opinionem sinistram proximi. Quæ vtique ratione, vt illic notauimus, illo modo famam vires acquirit eundo. Quod vero ibi tantum obiter tetigimus, examinandum hic pressius restat, nepe verum eū qui vno loco infamatus est liceat in alio, vbi bono fruitur nomine, infamare? Caieta n. in opus 16. respon. 9. id astruit. Adrianus vero quolib. 11. qu. 1. negat. Et quidem ratio Caietani ea est proflus, quod cum quis per uatus sit iure famæ nullam ei iniuriam irrogat, qui idem detegit alibi crimen, ob quam famam perdidit. Secus autē si aliud quod occultum est detegeretur. Ratio vero Adriani, contra est, nempe quod licet alicubi quis infamia laboret, potest alibi illam habere intactam, quare iniuria illi sit eadem nullatur. Et confirmatur Adriani opinio. Quamuis quis vitio sit publico infectus, siue ad mores pertinente, siue ad naturam, nemini licet illud ei infamiam expuere, ergo minus licet illud de quo alibi infamatus est, hic disseminare. Hæc tamen discordia per distinctiones est concilianda. Bifariam enim quipiam potest alicubi labem infamæ contraxisse, videlicet aut publica auctoritate & iudicio damnatus, aut priuatum per viciniam aut vberem. Rursus dupliciter quis delinquere potest alterum infamando scilicet aut contra charitatem, aut contra iustitiam. His præhabitis dum quis priori modo honore suo & fama alicubi expoliatus est, nulla est iniuria cum vbique de eodem crimine infamare. Et ratio est, quia ille iure publicoq. prænotio in poenam multatus est sua fama, atque adeo cuiusque facta est facultas scelus illud propalandi. Quare qui hominem sic infamauit, ad nullam tenetur restitutionem. Nihilominus peccatū est contra charitatem, quia verò posset esse mortale eius modi damnatis hominibus suis iustus pendenda nudare, tunc potissimum quando emendati sunt, bonumque nomen illi recuperauerint. Nam bona fama quam maxime hominibus adiumento est ad virtutē, qua perditā examinatur. Non tū tale infamandi delictum ad restitutionem obligat. Atque ad hoc facit text. l. eū qui nocentem. ff. de iniur. vbi hī, eum qui nocentem infama-

Sensus S. Tho.

Quarta conclusio.

Caieta. sententia.

Refellitur proxima sententia.

Alterū dictum Caiet. in quo Scoto consentit.

infamant, non esse bonum, & æquum ob eam rem condemnari. Quando vero quis posteriori modo extra ordinem iuris in vno loco iacturam fecit famæ, non solum contra charitatem, verum contra iustitiã facit qui eundem alibi eadem infamia respexit, & ad restitutionem, eo quo fieri potest modo, tenetur. Quandoquidem iure non sit illa priuatus, nam propter rumores, etiam si priuatum manifesti sint, nemo ius perdit honoris sui ac famæ; si domicilium mutet, sed reputatur ibi secretum esse delictum. Vnde ad Caietani argumentum atque ad prius Adriani responsum putato. Ad posterius vero responderetur, diuersam esse rationem contumeliæ & detractionis.

Nam per modum contumeliæ nequam licet impropere alteri suum crimen, aut naturale vitium etiam si naturale sit. Post hoc subsequitur dubitatio alia, verum cum qui falsis commentitijsque virtutibus, seu moralibus, seu intellectualibus famam per vaficiem in republica comparauit, licitum sit diffamare. Apparet enim id esse virtutis officium, cum tales impostores in publicam seducant. Ad hanc autem dubitationem, licet Adrianus loco citato absolute respondeat id esse licitum, cum temperamento tamen & distinctione, respondendum est.

Quando enim euinodi synophantæ suis imposturis perniciem reipublice afferunt, tunc non solum licet, verum expedit eorum crimina, fallaciaque retegere, vbi quis se optimum ementiretur medicum, aut theologum, qui populo essent pestiferi. Tunc enim docendus esset populus veritatem. Si autem sint muliercula, quæ fors sanctitatem præ se ferunt, qua ratione elemosynis visitant, licet occulto aliquo crimine sint infectæ, neququam reipublice noxia, sed innocue viuunt, non est cur debeant infamari. De historicis autem dubitare merito quis poterit, an liceat illis hominum crimina perpetuæ memorie prodere. Ad quod cum grano etiam falsis respondendum est. Primum quod vbi non denarrantur infamia peccata, & turpia, sed bella, & homicidia, & alia que viri illustribus decora non sunt, non est quod sint condemnandi. Mox quæquam aliqua turpia denarent, quæ non sunt om-

nino secreta, non est illis vitio vertendum, sed officio potius tribuendum. Debent enim optima fide, quæ ad rem pertinent per narrare. Nihilominus ubi inuidia moti, aut alio prauo affectu quempiam aliquibus vitijs notant, non sunt à peccato liberis. Tunc potissimum dum generi alicui, & profapie notam inurunt, quæ in perpetuam memoriam mansura est. Astrologos denique qui falsa sepe vita hominibus imponunt pura latrocinia & alias turpitudines, non dubium est non esse ferendos. Nã præterquam quod maxima pars eorum, quæ sciunt, minima eorum est, quæ ignorant, quam ob rem in finitis ventur mendacijs, neque tanta fides est astris tribuenda, neque illa uia permittendum est, crimine explorare. Extat quidem, litem apud Labonem, vbi § si quis astrologus, habet, vt si astrologus consultus furem aliquem esse dixerit, qui non erat, iniuriarum sibi non agatur, subiungitur tamen constitutionibus cum teneri, hoc est municipalibus legibus condemnari posse. Quocirca, C. de malef. l. nemo cautum est, ut nemo aruspice, aut mathematicum consulat. Porro ergo isti non solum tanquam impostores, verum tanquam publici infamatores, essent in vltimas cruces adigendi. Celeberrimum hic autem, ac cognitu necessarium est, verum idem maneat sit crimen seipsi quempiam infamare, quam alium. Quod quidem in nostra Relectione de rat. reg. & dereg. sect. tractauimus, & superius hic lib. 4. quaestio. 2. & rursus quaestio 6. in hunc locum reposuimus, quippe qui proprius est eius. Et quidem Caiet hic & in sua Summa verbo, detraçtio, indubius partem tenet affirmatiuam quatuor nimirum asserens propositiones. Prima est, Quicumque seipsum infamat, peccatum committit genere suo mortale, idque grauius quam si alienam famam laederet. Secunda illud peccatum non modo contra charitatem, verum contra iustitiam committitur; quia est contra ecclesiam, & rem publicam cuius nostra fama est, ut August. 1. quaest. 3. cano non sunt audiendi, videtur dicere. Tertia nemo ab huiusmodi peccato excusatur quâuis metu mortis id faciat. Quarta. Quicumque se infamat, ad restitutionem tenetur. Fundamentum opinionis huius est, quod perinde tenet de hominis fama, ut

Alterū de astrologis.

Quo cogit di gna.

Opinio Caiet.

Prima propositio Cai Secūda

August. Tertia,

Quarta Fundm Caiet

que

Fundm
Caicta
falsum.

Secda
Affertio

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

Prima
asserio

anctoris

Probatio

que de eius vita: vt sicut vitæ non habemus dominium, ita neque nostræ habemus famæ. At quamuis non sim nescius, hanc vulgo opinionem veridicam existimari, eius tamen fundamenti demonstratio ad hoc semper desideratur, quia nusquam probatur, nam esset à Sapiente admonemur curam habere de bono nomine, nullatenus tamen inde fit consequens, vt non simus famæ nostræ Domini. Quoniam & bonorum exteriorum tenemur habere nonnullam curam, quorum tamen dominio fungimur. Igitur, vt præsentis disputationi via & ordine satisficiamus, contrarium fundamentum censemus verum: videlicet, vnum quemlibet suæ famæ habere dominium. Id quod præcedenti lib. questione secunda quatenus materia fert moralis, demonstrasse me arbitror. Ex quo vtique fundamento postmodum, questione sexta elicuimus in arbitrio esse cuiusque privati restitutionem suæ famæ remittere. His ergo, vt illic ostensis, hic suppositis.

Primum assertum in præsentiarum sit hoc: Hominem seipsum absque causa infamare, peccatum est: tamen neque contra iustitiam, neque genere suo mortale. Quod enim sit peccatum, patet, quia est præter charitatem. Tenemur enim nos, nostræque bona diligere: & fama bonum nostrum est: quare a Sapiente curam boni nominis habere iubemur: quia præciosius est diuitijs multis. Quapropter qui sine causa se infamat, prodigus est suæ famæ: quæ quidem prodigalitas peccatum est, quod autem non sit contra iustitiam patet: nam id maxime esset, quod non sumus domini famæ sed sicut uita nostra, sic fama reipublicæ est: cui eam dispendendo iniurij sumus. Hoc autem loco citato latè monstrauimus esse falsum contrariaque argumenta diluimus, inferentes perinde nos habere honoris, famæque dominium, vt bonorum exteriorum; atque adeo nemini illum iniuriam irrogare, qui suæ famæ prodigus est: neque ad ullam restitutionem teneri, quoniam sibi ipsi nemo ad restitutionem tenetur. Atque hinc fit rursus non esse genere suo peccatum mortale: & idcirco diximus esse non contra, sed præter charitatem: quoniam præcepto charitatis non vsque ad eò hæc bona tenemur diligere, vt illa negligere, sit mortale delictum. Quin vero, vt illic inter alia dicebamus, Christus Redemptor noster non sit nos instituit, vt honores, ac famam, primos; scilicet accubitus & honorum splendores tanti faceremus. Immo admonemur infamiam patienter tolerare: ut Greg. super Ezech. hom. 9. egregie docet. Et Paul. parui aestimabar iudicari ab humano die. Et Amb. (si vera est eius historia) mulieres ad se induxit, ut illa infamia episcopatum sibi caueret. Et August. Atque Ansel. sua peccata scriptis suis proptulerunt. Et S. Thom. q. præsentis art. 4. ad prim. ait in arbitrio cuiusque esse detrimentum suæ famæ pati. Idque Adrian. q. 4. de restit. fam. & latius quodlib. 1. r. asseruit. Quæ certè vera non essent, nisi dominium eius haberemus aliter quàm uitæ. De hoc autem locis citatis abundè dictum est. Dixerim tamen genere suo non esse mortale. Nam qui iuratus crimen sibi falsum imponeret, reus esset periurij. Et prelati, qui famam suam regendis suis subditis habet obstrictam contra iustitiam faceret infamando se. Sicut qui familiam habens alendam, aut patientes videt grauius patientes, sua bona in flumè proijceret. Et qui hæresim, vel aliud nefandissimum sibi crimen etiam contra iuramentum imponeret, propter insignem turpitudinem posset peccare mortaliter. Sed reuera citra eiusmodi casus mendacia illa non essent nisi officiosa. Non est ergo cur grauius, imò nec tantum delinqueret censeatur qui seipsum infamat, qui diffamat alium: cum hoc sit contra iustitiam: sed vero minime. Et ad August. iam licet respondimus, solum intelligere famam nostram sic esse reipublicam, vt bona nostra exteriora: nempe vt cum indigerit, teneamur et per bonam nostram famam seruire: sicut tenemur per nostram pecuniam. At licet non tenemur seruire pecuniam profuturis necessitatibus reipublicæ, ita nec famam. Ad aliud eius dictum 1. de Ciuit. Dei, cap. 20. scilicet quod illo præcepto: Non falsum dices, iubemur etiam nos ipsos non infamare, respondimus verum esse quantum ad vim charitatis: non tamen quantum ad vim iustitiæ. Facit n. qui suam obliuiscit famam, præter charitatem, quæ se diligere debet, non tamen contra iustitiam, sicut & alienam corrodit. Et illud. Curam habere de bono nomine, mortuum esse diximus, ut per virtutum culturam bonum procreemus.

mus nomen. Ex his igitur, ut gradum ad
 representem faciamus, secundum hic af-
 fertur colligimus: Quando quis in qua-
 sitione contra ius de occultissimo suo cri-
 mine interrogatur, licet iure respondere non
 obligetur, si ut ab eculi pressura se eripiat
 illud infamando se reuelat, non solum non
 est illi peccatum, verum esse potest virtu-
 tus officium. Conclusio est superioribus ap-
 pendix, Nam cum quisque sit suae famae
 dominus, potest eius dispendium ob cau-
 sam facere, sicuti & aliorum bonorum tem-
 poralium, igitur ut in tali casu licitum mi-
 sero est liberationem ab illis tormētis pro-
 pria pecunia redimere, ita & sui criminis
 confessione, qua suae famae iacturam faciat.
 Secundo, id probatur: Potest esse tantus
 numerus acceruus, ut ex istimationem
 famae vulgaris hominis adaequet, sicuti
 tantum esse potest argenti pondus, aurum
 exuperet, quod profecto nemo
 dextris ingenij inficias ire potest, cum ergo
 cuique in illo casu dispendio magna pecu-
 niae cuiusmodi cruciatus effugere liceat, sit
 ut possit id etiam dispendio suae famae fa-
 cere. Tertio id ipsum arguitur, Si quis con-
 tra ius eculco exponeretur, ut alieni crimē
 reuelaret quod tibi sigillo secreti susceperat,
 non loquimur de sigillo sacramenti cō-
 fessio. quod antequam sacerdos reuelet
 tenetur truculentissimam mortem perpe-
 ti, sed de alijs secularibus nequaquam re-
 netur tam graua tormenta perferre, an-
 toquam id detegeret, maxime si non esset
 secretum regis aut reipublicae, aut quod p-
 iniuriam ab alio extorserat, ex huius reue-
 latione vita illius penderet, ergo à fortiori
 nemo tenetur tam acrem torturam ferre,
 ut suum celet proprium crimen. Si aut de
 falso crimine interrogaretur, maius du-
 bium est, an peccatum sibi esset mortale, il-
 lud sibi citra iuramentum imponere: nam
 perituri nemo dubitat esse mortale. Nec
 verò dubitatur, quin etiam citra iururan-
 dum peccatum esset veniale, mētis: atque
 adeo certum est succumbendum esse prius
 morti quam illud admittatur. Sed dubiū
 est ad mendacium illud citra iuramentū
 esse perniciosum, ac subinde mortale. Et
 profecto si quae dicta sunt verum habent,
 non video cur esset perniciosum, neque ad
 restitutionem obligatorium: quandoquid-
 dem ille sui ipsius infamator, si persona sit

priua, nemini mētendo facit iniuriam:
 postquam sibi soli famam aufert. Loqui-
 mur enim de illo priuato homine, qui cri-
 men quod sibi imponeret, non esset hære-
 sis, aliaue enormitate aut feditate graui-
 mum. Alias propter dignitatem personae,
 vel propter enormitatem infamiae, mortā-
 le esset. Existit tamen contra hanc senten-
 tiam argumentum, quoniam ex tali confessione
 delicti sequeretur mortis periculum, qua-
 reus ille condemnaretur: nam tūc videtur
 ideo non licere, quatenus vitā prae rebus
 omnibus seruare. Ad hoc autē copulibus
 respondetur modis. Primū enim haecenus
 nihil de periculo vitae locuti sumus, sed
 tantum de iactura famae. Mox confessio il-
 la sic extorta non est cui fides sit adhiben-
 da, ut propter illam reus adiudicetur mor-
 ti, immo neque ut proprie pro infamia du-
 catur, ut patet 15. q. 6. can. Si quandoque.
 Deinde, etiam si mortis periculum immin-
 neat, non tenetur homo tanto cum crucia-
 tu vitam seruare, sed potest breuiorem sibi
 permittere mortem, ut tam acerbam effu-
 giat. Ad primum igitur argumentum re-
 spondetur, quod ubi rō denunciare alicuē
 vel fratrem, vel iuridicē potest, non est in-
 famia occultum delinquentis reuelare cri-
 men. Ad sūm autem respondetur, glossam
 illam non toti generi humano impinge-
 re notam huius vitij in gradu mortali. Nā
 primum addi penē, deinde intelligitur de
 triuialibus murmurationibus, quae in vul-
 gus citra mortale serpere solent, quas Au-
 gust. in tertio argumento citatus reputat
 minutiora peccata. Hiero. Ad Gelantiam,
 rationem vniuersitatis huius morbi adno-
 tauit, ubi ait, Pauci ad modū sunt qui huius
 vitio renunciant, raroque inuenies, qui ita
 vitam suam reprehensibilem exhibere ve-
 lint, ut non libenter reprehendant alienā.
 Tantaque huius mali libido mentes homi-
 num inuasi, ut etiam qui procul ab alijs vi-
 tijs recesserunt, in istud tamen quasi in ex-
 tremum diaboli laqueum incidant.

ARTICVLVS III.

Utrum detrahitio sit grauius omnibus peccatis, quae in proximum committuntur.

Quaeritur tertio loco de grauitate detractionis, quoniam videtur omnium deli-

Arg. cōtra praedicta.

Prima solutio.

Secūda.

Ad primū arg.

Ad secūdū arg.

August.

Hieron.

Secūda solutio.

Prima solutio.

Tertia solutio.

Dubiū.